

vistnok misforstaaet Forslaget om ingen fast Ansættelse ved Lyngby og Soenstrup Seminarier. Gaaer det paagældende Lovforslag igjennem, gjør Anmærningen jo ingen Virkning, og gaaer det ikke igjennem, saa forbereder man det Fornødne til en anden Gang ved at fastholde Anmærningen. Hvad angaaer Tilskudet af Statskassen til Seminariefonden og $1\frac{1}{2}$ Skillinges Afgiften, da er det for mig ibetmindste mærkeligt, at det skulde være næsten juridisk umuligt at lade det blive i Statskassen istedetfor at indbetale det i Fonden. I 1814 hørte det Stolevæsenet til, saa kom der i 1821 en kongelig Anordning, der, efter hvad den ærebe Minister har sagt os, henlagde det til Seminarierne; og nu skulde vi ikke ved Finansloven om en saadan Sag kunne træffe en ligesaa gyltig Bestemmelse som en kongelig Anordning i 1821? Det Hele er jo ikke Andet end at tage fra den eneomme og lægge i den anden, og naar Seminariefonden ikke længere flaaer til, saa maae vi jo tilskyde det Fornødne. Vi bruge iøvrigt af vor Reservecfond og vore Beholdninger for at holde Balance, saa i saa Henseende er der ikke nogen Indvending at gjøre.

Brig: Der var Meget i, hvad den ærebe sidste Taler sagde i Begyndelsen af sit Foredrag, hvori jeg kunde være enig med ham. Naar han udtalte sit varme Dufte om, at en større Oplysning skulde udbredes blandt Bøndestanden, og at der fra Statens Side skulde gives større Bidrag til at fremme Almueunderviisningen, da er jeg fuldkomment enig deri; jeg troer, at det er Noget, der følger ligefrem af vore Forhold, at vi maae tage ordentligt fat paa vort hele Almuefolevæsen og see at bringe det i en bedre Tilstand end den, hvori det nu er, bringe det i en saadan Tilstand, at det i en høiere Grad kan opfylde de Fordringer, der nu maae stilles til det. De Fordringer, der nu stilles til Almuefolevæsenet, skrive sig fra 1814, fra en Tid, da Bøndestanden baade i social og materiel Henseende stod langt lavere, end den nu staaer. Siden den Tid har den udviklet sig meget videre. Det forekommer mig derfor aldeles i sin Orden, at dette Spørgsmaal snarest muligt tages for, og i saa

Henseende er jeg altsaa enig med det ærebe Medlem. Men naar han troer, at dette Maal kan naaes blot ved Folkehøiskoler, saa troer jeg, at han tager feil. Denne Institution er saa ny, at man i Virkeligheden ikke endnu har kunnet danne sig nogen begrundet Mening om, i hvilket Omfang den kan virke. Det er ganske sikkert, at der blandt dem er enkelte, som staae særdeles høit, som have gjort særdeles megen Gavn paa de Steder, hvor de have virket; men det er ogsaa uimodsigeligt, at der er flere af de saakaldte Folkehøiskoler, som kun i en meget ringe Grad opfylde de Fordringer, der maae stilles til dem, og ogsaa fra denne Side troer jeg, at det er fuldstændig berettiget, at der foretages et skarpt Tilsyn med, hvorledes de Penge, hvormed Staten understøtter dem, anvendes. Naar det ærebe Medlem dernæst omtalte den Indvirkning, som de skulde have paa at danne en Nationalhær, da skal jeg ingenlunde misfjende den store Betydning af det Nationale stærke Fremtræden i Hæren; men jeg troer, at det er Uret, naar man vil nævne det som Noget, der skal komme; vor Hær har saavel i den sidste Krig som i Krigen i 1848—50 været besjælet af en stærk og levende Nationalfølelse. Forøvrigt hittede det ærebe Medlem enkelte Ting, som jeg troer at maatte modsiges. Han hittede saaledes, at man gav en Million til det høiere Underviisningsvæsen, han stillede det ligeoverfor de 14,000, som han nu vil give til Folkehøiskolerne, og opfordrede de ærebe Medlemmer af Bøndestanden til ikke af faldt Undseelse at lade sig afholde fra at votere dem. Men dette, at stille disse to Summer ligeoverfor hinanden, troer jeg er fuldstændig urigtigt. Det kan ingenlunde siges, at der gives en Million til de høiere aandelige Interessers Fremme og kun 14,000 Rd. til de lavere. Han hittede, at man ikke skulde tage imod et saadant Been at gnave paa, da der jo ellers ikke voteres noget Særligt til Bøndestanden. Men dette er jo ingenlunde Tilfældet; der gives jo store Bidrag til Almueunderviisningen i det Hele, og der er jo i mange andre Retninger fra Statens Side ydet forskjellige Bidrag til at fremme Bøndestændens Vel. Derimod kunde man, naar man saaledes vilde nævne de forskjellige Stæn-